

“ मीठे बच्चे- आफू माथि दया गर , बाबाले जुन मत दिनुहुन्छ त्यसमा चल्थ्यो भने अपार खुशी हुन्छ , मायाको श्रापबाट बचिरहन्छौ।”

प्रश्न:- मायाको श्राप किन लाग्छ? श्रापित आत्माको गति के हुन्छ?

उत्तर:- (१) बाबा र पढाइको (ज्ञान रत्नहरूको) निरादर गर्नाले, आफ्नो मतमा चल्नाले मायाको श्राप लाग्छ, (२) आसुरी चलन छ, दैवीगुण धारण गर्दैनन् भने आफैँमाथि निर्दयी बन्छन्। बुद्धिमा ताला लाग्छ। उनीहरू बाबाको दिलमा चढ्न सक्दैनन्।

ओम् शान्ति। रुहानी बच्चाहरूलाई यो त अब निश्चय छ- हामी आत्म-अभिमानी बन्नु छ र बाबालाई याद गर्नु छ। माया रूपी जुन रावण छ त्यसले श्रापित, दुःखी बनाइदिन्छ। श्राप अक्षर नै दुःखको हो, वर्सा अक्षर सुखको हो। जुन बच्चाहरू वफादार, फरमानबरदार (आज्ञाकारी) छन्, उनीहरूले राम्रोसँग बुझेका छन्। जो नाफरमानबरदार (अवज्ञाकारी) छ, त्यो बच्चा होइन। चाहे उसले आफूलाई जेसुकै सम्झियोस् तर बाबाको दिलमा चढ्न सक्दैन, वर्सा पाउन सक्दैन। जो मायाले भनेकोमा चल्छ र बाबालाई याद पनि गर्दैन, कसैलाई सम्झाउन सक्दैन अर्थात् आफूलाई आफैँले श्रापित गर्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- माया धेरै शक्तिशाली छ। यदि बेहदका बाबाले भनेको पनि मान्दैनन् भने अवश्य मायाले भनेको मान्छन्। मायाको वश हुन्छन्। भनाइ छ नि- प्रभु की आज्ञा शिर माथे। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! पुरुषार्थ गरेर बाबालाई याद गर्यो भने मायाको गोदबाट निस्किएर प्रभुको गोदमा आउने छौ। बाबा त बुद्धिमानहरूका बुद्धिमान हुनुहुन्छ। बाबाले भनेको मानेनौ भने बुद्धिमा ताला लाग्छ। ताला खोल्ने एक बाबा मात्रै हुनुहुन्छ। श्रीमतमा चलेनन् भने उनीहरूको के हालत होला! मायाको मतमा केही पनि पद पाउन सक्ने छैनन्। सुन्न त सुन्छन् तर धारणा गर्न सक्दैनन्, नत गराउन सक्छन्। उनको के हालत होला! बाबा त गरिब निवाज हुनुहुन्छ। मनुष्यहरूले गरिबलाई दान गर्छन्, त्यस्तै बाबा पनि आएर कति बेहदको दान गर्नुहुन्छ। यदि श्रीमतमा चल्दैनन् भने एकदम बुद्धिमा ताला लाग्छ। फेरि के प्राप्ति गर्छन्! श्रीमतमा चल्ने मात्रै बाबाका बच्चा ठहरिए। बाबा त दयालु हुनुहुन्छ। जान्नुहुन्छ बाहिर जाने बित्तिकै मायाले एकदम खतम गरिदिन्छ। कसैले आत्म-हत्या गर्छन् भने पनि आफ्नै सत्यानाश गर्छन्। बाबाले त सम्झाइरहनु हुन्छ- आफू माथि दया गर, श्रीमतमा चल, आफ्नै मतमा नचल। श्रीमतमा चल्नाले खुशीको पारा चढ्छ। लक्ष्मी-नारायणको अनुहार हेर कति हर्षित छ। पुरुषार्थ गरेर यस्तो उच्च पद पाउनु पर्छ नि। बाबाले अविनाशी ज्ञान रत्न दिनुहुन्छ भने उहाँको निरादर किन गर्नु! रत्नहरूले झोली भर्नुपर्छ। सुन्न त सुन्छन् तर झोली भर्दैनन् किनकि बाबालाई याद गर्दैनन्। आसुरी चलन चल्छन्। बाबाले बारम्बार सम्झाइरहनु हुन्छ- आफू माथि दया गर, दैवीगुण धारण गर। त्यो हो नै आसुरी सम्प्रदाय। त्यसलाई बाबा आएर परिस्तानी बनाउनु हुन्छ। परिस्तान स्वर्गलाई भनिन्छ। मनुष्यहरूले कति धक्का खाइरहन्छन्। संन्यासीहरूको पासमा जान्छन्, सम्झन्छन्- मनलाई शान्ति मिल्छ। वास्तवमा यो अक्षर नै गलत छ, यसको कुनै अर्थ छैन। शान्ति त आत्मालाई चाहिन्छ नि। आत्मा स्वयं शान्त स्वरूप छ। यस्तो पनि भन्दैनन्- आत्मालाई शान्ति कसरी मिल्छ? भन्छन्- मनलाई शान्ति कसरी मिल्छ? अब मन के हो, बुद्धि के हो, आत्मा के हो, केही पनि बुझेका छैनन्। जे पनि भन्छन् अथवा गर्छन् त्यो सबै हो भक्तिमार्ग। भक्ति मार्गवाला सिँढी तल झर्दा-झर्दा तमोप्रधान बन्दै जान्छन्। चाहे कसैसँग धेरै धन, सम्पत्ति आदि छ तर छन् त फेरि पनि रावण राज्यमा नि।

तिमी बच्चाहरूले चित्रहरूमा बुझाउने पनि धेरै राम्रो अभ्यास गर्नु छ। बाबा सबै सेन्टरका बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु हुन्छ, नम्बरवार त छन् नि। कति बच्चाहरूले राजाई पद पाउने पुरुषार्थ गर्दैनन् भने प्रजामा गएर के बन्छन्! सेवा गर्दैनन्, आफूमाथि दया आउँदैन- हामी गएर के बन्छौं? यसबाट बुझिन्छ ड्रामामा यिनको पार्ट यति नै छ। आफ्नो कल्याण गर्नेको लागि ज्ञानको साथ-साथै योग पनि होस्। योगमा रहँदैनन् भने केही पनि कल्याण हुँदैन। योग विना पावन बन्न सकिदैन। ज्ञान त धेरै सहज छ तर आफ्नो कल्याण पनि गर्नु छ। योगमा नरहनाले केही पनि कल्याण हुँदैन। योग विना पावन कसरी बन्छौं? ज्ञान अलग चीज हो, योग अलग चीज हो। योगमा धेरै कच्चा छन्। याद गर्ने अक्कल नै आउँदैन। त्यसैले याद विना विकर्म कसरी विनाश हुन्छ? फेरि सजाय धेरै खानुपर्छ, धेरै पछुताउनु पर्छ। त्यो स्थूल कमाई गरेनन् भने कुनै सजाय खाँदैनन्, यसमा त पापहरूको बोझ

शिरमा छ, त्यसको धेरै सजाय खानुपर्छ। बच्चा बनेर आज्ञा मानेनन् भने धेरै सजाय मिल्छ। बाबा त भन्नुहुन्छ— आफूमाथि दया गर, योगमा बस। नत्र यतिकै आफ्नो घात गर्छन्। जसरी कोही माथिबाट खस्छ, मरेन भने ऊ हस्पिटलमा परिरहन्छ, चिल्लाइरहन्छ। बेकारमा आफैलाई धक्का दियो, मरेन, बाँकी के कामको रह्यो। यहाँ पनि यस्तै छन्। चढ्नु छ धेरै उच्च। श्रीमतमा चल्दैनन् भने गिर्न पुग्छन्। पछि गएर हरेकले आफ्नो पदलाई देख्छन्— हामी के बन्छौं? जो सेवाधारी, आज्ञाकारी हुन्छन्, उनीहरूले नै उच्च पद पाउँछन्। नत्र गएर दास-दासी आदि बन्छन्। फेरि सजाय पनि धेरै कडा मिल्छ। त्यस समय दुवै मानौं धर्मराजको रूप बन्छन्। तर बच्चाहरूले बुझ्दैनन्, भूल गरिरहन्छन्। सजाय त यही खानुपर्छ नि। जति जसले सेवा गर्छन्, शोभा दिन्छ। नत्र कुनै कामको रहने छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— अरूको कल्याण गर्न सक्दैनौं भने आफ्नो कल्याण त गर। बाँधेलीहरूले पनि आफ्नो कल्याण गरिरहन्छन्। बाबाले फेरि पनि बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— खबरदार रहनु। नाम-रूपमा फँस्नाले मायाले धेरै धोका दिन्छ। भन्छन् बाबा फलानीलाई देख्दा मलाई खराब संकल्प चल्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— कर्मेन्द्रियहरूबाट कहिल्यै पनि खराब काम गर्नु छैन। कोही पनि खराब मानिस जसको चालचलन ठीक छैन भने सेन्टरमा उसलाई आउन दिनु हुँदैन। स्कुलमा कोही खराब चलनको छ भने धेरै सजाय खान्छ। टिचरले सबैको अगाडि भन्छन्, यसले यस्तो बर्दमासी गरेको छ, त्यसैले यसलाई स्कुलबाट निकालिन्छ। तिम्रो सेन्टरहरूमा पनि यस्तो नराम्रो दृष्टि हुने आउँछन् भने उनीहरूलाई भगाइदिनुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— कहिल्यै कुदृष्टि राख्नु हुन्न। सेवा गर्दैनन्, बाबालाई याद गर्दैनन् भने अवश्य केही न केही विकार छ। जसले राम्रो सेवा गर्छन् उनीहरूको नाम पनि प्रख्यात हुन्छ। अलिकति पनि संकल्प आयो, कुदृष्टि गयो भने सम्झनुपर्छ मायाको आक्रमण हुँदै छ। एकदम छोडिदिनुपर्छ। नत्र वृद्धि हुँदै गएर नोकसान गरिदिन्छ। बाबालाई याद गर्यौं भने बचिरहन्छौं। बाबा सबै बच्चाहरूलाई सावधान गर्नुहुन्छ— खबरदार रहनु, कहीं आफ्नो कलको नाम बदनाम नगर। कोही गन्धर्वी विवाह गरेर सँगै रहन्छन् भने कति नाम प्रख्यात गर्छन्, कोही फेरि बिग्न पुग्छन्। यहाँ तिम्रो आएका छौं नै आफ्नो सद्गति गर्न, नकि दुर्गति गर्न। सबैभन्दा खराब हो काम, फेरि क्रोध। आउँछन् बाबासँग वर्सा लिनको लागि तर मायाले आक्रमण गरेर श्राप दिन्छ भने एकदम गिर्न पुग्छन् अर्थात् आफैलाई श्राप दिन्छन्। त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ— धेरै सम्हाल राख्नु छ, कोही यस्तो आयो भने उसलाई एकदम धपाइदिनुपर्छ। देखाउँछन् पनि— अमृत पिउने आए फेरि बाहिर गएर असुर बनेर विकारी बने। उनीहरूले फेरि यो ज्ञान सुनाउन सक्दैनन्। ताला बन्द हुन जान्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— आफ्नो सेवामा नै तत्पर रहनु पर्छ। बाबाको यादमा रहँदै-रहँदै जानु छ घर। गीत पनि छ नि— रात के राहो थक मत जाना... आत्मालाई घर जानु छ। आत्मा नै राही (यात्री) हो। आत्मालाई सधैं सम्झाइन्छ अब तिम्रो शान्तिधाम जाने यात्री हो। त्यसैले अब बाबालाई, घरलाई र वर्सालाई याद गरिराख। आफूलाई हेर्नु छ— मायाले कहीं धोका त दिँदैन? मैले आफ्नो पितालाई याद गर्छु?

उच्च भन्दा उच्च बाबातर्फ नै दृष्टि रहोस्— यो हो धेरै उच्च पुरुषार्थ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! कुदृष्टि छोडिदेऊ। देह-अभिमान अर्थात् कुदृष्टि, देही-अभिमानी अर्थात् शुद्ध दृष्टि। त्यसैले बच्चाहरूको दृष्टि बाबातर्फ रहनु पर्छ। वर्सा धेरै उच्च छ— विश्वको बादशाही, सानो कुरा हो! कसैको सपनामा पनि थिएन होला— पढाइबाट, योगबाट विश्वको बादशाही मिल्न सक्छ। पढेर उच्च पद पायौं भने बाबा पनि खुशी हुनुहुन्छ, टिचर पनि खुशी हुनुहुन्छ, सद्गुरु पनि खुशी हुनुहुन्छ। याद गर्दै रह्यौं भने बाबाले पनि धेरै प्यार गरिरहनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! यी कमजोरीहरू निकालिदेऊ। नत्र नाम बदनाम गर्छौं। बाबाले त विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ, सौभाग्य खोल्नुहुन्छ। यहाँका नै १०० प्रतिशत सौभाग्यशाली थिए उनीहरू नै फेरि १०० प्रतिशत दुर्भाग्यशाली बनेका छन् फेरि तिम्रीलाई सौभाग्यशाली बनाउनको लागि पढाइन्छ।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ— धर्मका जो प्रमुखहरू छन्, उनीहरू पनि तिम्रो पासमा आउने छन्। योग सिकेर जान्छन्। म्युजियममा जो टुरिस्ट आउँछन्, उनीहरूलाई पनि तिम्रीले सम्झाउन सक्छौं— अब स्वर्गको ढोका खुल्छ। वृक्षमा सम्झाऊ, हेर्नुहोस् तपाईंहरू फलानो समयमा आउनु हुन्छ। हिन्दुहरूको पार्ट फलानो समयमा छ। तिम्रीले यो ज्ञान सुन्छौं फेरि आफ्नो देशमा गएर बताऊ— बाबालाई याद गर्यौं भने तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौं। योगको लागि त उनीहरूले चाहना राख्छन्। हठयोगी, संन्यासीहरूले त उनीहरूलाई योग सिकाउन सक्दैनन्। तिम्रो अभियान (मिशन) पनि बाहिर जान्छ। सम्झाउने धेरै व्यक्ति चाहिन्छ। धर्मका जो प्रमुखहरू छन् उनीहरू आउनु छ। तिम्रीबाट एक जनाले मात्र यो ज्ञान लग्यो भने पनि एकबाट कतिले बुझ्ने छन्। एउटाको बुद्धिमा आयो भने फेरि अखबार आदिमा पनि छापिन्छ। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। नत्र बाबालाई याद गर्न

कसरी सिक्छन्। बाबाको परिचय त सबैलाई मिल्नु छ। कोही न कोही निस्कन्छ। संग्रहालयमा धेरै पुराना चीजहरू हेर्न जान्छन्। यहाँ फेरि पुरानो ज्ञान सुन्छन्। धेरै आउने छन्। तिनीहरू मध्ये कसैले राम्रोसँग बुझ्ने छन्। यहाँबाट नै दृष्टि मिल्छ। अभियान बाहिर पनि जाने छ। तिमीले भन्छौ- बाबालाई याद गर्यौं भने आफ्नो धर्ममा उच्च पद पाउने छौं। पुनर्जन्म लिंदै लिंदै सबै तल आइसकेका छन्। तल झर्नु अर्थात् तमोप्रधान बन्नु। पोप आदिले यस्तो भन्न सक्दैनन्- बाबालाई याद गर। बाबालाई चिन्दै चिनेका छैनन्। तिम्रो पासमा धेरै राम्रो ज्ञान छ। चित्र पनि सुन्दर बनिरहन्छन्। सुन्दर चीज छ भने संग्रहालय सुन्दर हुन्छ। धेरै आउने छन् हेर्नको लागि। जति ठूलो चित्र हुन्छ त्यति राम्रोसँग सम्झाउन सक्छौ। सोख हुनुपर्छ मैले यसरी सम्झाऊ भनेर। सधैं तिम्रो बुद्धिमा रहोस्- म ब्राह्मण बनेको छु। जति सेवा गर्छौ, त्यति मान हुन्छ। यहाँ पनि मान, त्यहाँ पनि मान हुन्छ। तिमी पूज्य बन्छौ। यो ईश्वरीय ज्ञान धारण गर्नु छ। बाबाले त भन्नुहुन्छ- सेवामा दौडिराख। बाबाले जहाँ पनि सेवामा पठाउनु हुन्छ, यसमा कल्याण छ। सारा दिन बुद्धिमा सेवाको ख्याल चल्नुपर्छ। विदेशीहरूलाई पनि बाबाको परिचय दिनु छ। परमप्रिय बाबालाई याद गर, कुनै पनि देहधारीलाई गुरु नबनाऊ। सबैका सद्गति दाता उहाँ एक बाबा हुनुहुन्छ। अहिले होलसेल मृत्यु सामुन्ने खडा छ, होलसेल र रिटेल व्यापार हुन्छ नि। बाबा हुनुहुन्छ होलसेल, वस्ती पनि होलसेल दिनुहुन्छ। २१ जन्मको लागि विश्वको राजाई लेऊ। मुख्य चित्र हो नै त्रिमूर्ति, सृष्टि चक्र, वृक्ष, सिँटी, विराट् रूपको चित्र र गीताका भगवान को हुनुहुन्छ?... यो चित्र त फस्टक्लास छ, यसमा बाबाको पूरा महिमा छ। बाबाले नै कृष्णलाई यस्तो बनाउनु भएको हो, यो वस्ती परमपिता परमात्माले दिनुभयो। कलियुगमा यति धेरै मनुष्य छन्, सत्ययुगमा थोरै हुन्छन्। यो परिवर्तन कसले गर्यो? थोरै पनि कसैलाई थाहा छैन। टुरिस्टहरू प्रायः ठूला-ठूला शहरहरूमा जान्छन्। उनीहरूले पनि आएर बाबाको परिचय पाउने छन्। सेवाको लागि प्वाइन्ट त धेरै मिलिरहन्छ। बेलायतमा पनि जानु छ। एकातर्फ तिमी बाबाको परिचय दिइरहन्छौ, अर्कोतर्फ मारामार चलिरहन्छ। सत्ययुगमा थोरै मनुष्यहरू हुन्छन् भने अवश्य बाँकीको विनाश हुन्छ नि। विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ। जे भइसक्यो त्यो फेरि दोहोरिन्छ। तर कसैलाई बुझाउन पनि अक्कल चाहिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सधैं एक बाबातर्फ नै दृष्टि राख्नु छ। देही-अभिमानि बन्ने पुरुषार्थ गरेर मायाको धोकाबाट बच्नु छ। कहिल्यै कुदृष्टि राखेर आफ्नो कुलको नाम बदनाम गर्नु छैन।

२) सेवाको लागि भाग-दौड गरिरहनु छ। सर्भिसएबल र आज्ञाकारी बन्नु छ। आफ्नो र अरुको कल्याण गर्नु छ। कुनै पनि नराम्रो चालचलन चल्नु छैन।

वरदान:- एकता र सन्तुष्टताको प्रमाणपत्रद्वारा सेवामा सदा सफलतामूर्त भव
सेवामा सफलतामूर्त बन्नको लागि दुई वटा कुरामा ध्यान दिनु छ- एक संस्कार मिलनको एकता र दोस्रो स्वयं पनि सन्तुष्ट रहने गर र अरुलाई पनि सन्तुष्ट गराऊ। सदा एक अर्कामा स्नेहको भावनाद्वारा, श्रेष्ठताको भावनाद्वारा सम्पर्कमा आयौ भने यी दुवै प्रमाणपत्र मिल्छन्। फेरि तिम्रो व्यावहारिक जीवन बाबाको अनुहारको दर्पण बन्न पुग्छ र त्यस दर्पणमा बाबा जो हुनुहुन्छ जस्तो हुनुहुन्छ त्यस्तै देखिन्छ।

स्लोगन:- आत्म-स्थितिमा स्थित भएर अनेक आत्माहरूलाई जीवनदान दियो भने आशीर्वाद मिल्छ।